

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: J.H., zastoupen Mgr. Janou Gavlasovou, advokátkou se sídlem Chýně 499, Hostivice, proti žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, za účasti 1. JUDr. S. J. a 2. Ing. P. M., zaměstnanců Úřadu Městské části Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2012, č.j. S-MHMP 11924/2012 PR/OKC/3/03/2012,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 6 ze dne 8.12.2011, č.j. MCP6 114826/2011 a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 17. 1. 2012, č.j. S-MHMP 11924/2012 PR/OKC/3/03/2012, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Jany Gavlasové, advokátky.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2012, č.j. S-MHMP 11924/2012 PR/OKC/3/03/2012 (dále též napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 8.12.2011, č.j. MCP6 114826/2011

o částečném odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., a o svobodné přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.). Žalobce dále požadoval, aby žalovanému byla uložena povinnost poskytnout žalobci informace dle bodů 1 a 3 žádosti.

Žalobce v podané žalobě namítl, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo ke zkrácení jeho práv, ať už nesprávným postupem správního orgánu, či nesprávnou aplikací a výkladem zákona a z toho plynoucím nesprávným právním závěrem. Zdůraznil, že žádost o podání informací dostatečně zdůvodnil. Pokud se jedná o požadavek na sdělení dosaženého vzdělání konkrétních osob, tedy jakého vzdělání, na jaké škole a v jaké době dosáhly, vyjádřil žalobce nesouhlas se závěry učiněnými v tomto směru správními orgány. Dle názoru žalobce otázka vzdělání u osob, které působí ve státních orgánech, není otázkou, jejíž zodpovězení by zasahovalo do osobnostních práv těchto osob. Je naopak ve veřejném zájmu, aby na takovýchto místech byly osoby odborně způsobilé. Veřejnost má právo kontroly a tudíž právo na poskytnutí takovýchto informací. Zdůraznil, že dotaz byl položen právě z důvodu, že jsou zde důvodné pochybnosti o tom, že jmenovaní jsou k výkonu své práce odborně způsobilí.

Žalobce dále vyjádřil nesouhlas s názorem vysloveným žalovaným v napadeném rozhodnutí ohledně požadavku na sdělení výše odměn konkrétních pracovníků povinného subjektu za poslední tři roky. S odkazem na právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku č.j. 5As 57/2010-79 uvedl, že je přesvědčen o tom, že v daném případě se nejedná o osoby, u nichž v souvislosti s jejich pracovním zařazením by převažovala ochrana jejich osobních údajů nad veřejným zájmem a nad zpřístupněním takové informace. S ohledem na závažnost celé situace je na místě, aby veřejnosti byla umožněna kontrola s hospodařením s veřejnými prostředky, neboť kvalita jejich práce a nedostatky a chyby, které jsou vytýkány jejich práci, jsou velmi závažné. K argumentaci, že odměny jsou poskytovány za úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu, a pokud by zaměstnanec mohl být vystaven tlaku obhajovat každou odměnu, pak by jeho motivace k podávání nestandardních výkonů byla narušena, žalobce uvedl, že pokud zaměstnanec odvádí kvalitní práci a skutečně podává nadstandardní výkony, pak žádnému tlaku veřejnosti vystaven nebude ani v případě, že by byla výše jeho odměny zveřejňována pravidelně bez dalšího. Pokud však zaměstnanec vykazuje takové chyby a nedostatky, které jsou vytýkány v daném případě, o nátlak se jednat nemůže. Tím spíše se nemůže jednat o nepřiměřený zásah do osobnostních práv činných osob. Za nesprávné považuje žalobce rovněž tvrzení žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že § 8b zákona č. 106/1999 Sb. se nevztahuje na informace o výši platu a odměn zaměstnanců územního samosprávního celku. Dle názoru žalobce v tomto případě není nutno vyčkávat na souhlasy dotčených osob s uveřejněním požadované informace. V opačném případě by veřejnosti byla znemožněna jakákoli kontrola hospodaření s veřejnými prostředky.

Žalobce dále poukázal na to, že žalovaný je subjektem, který má opakované problémy s dodržováním zákona č. 106/1999 Sb. V této souvislosti odkázal na hodnocení žalovaného v soutěži Otevřeno-zavřeno-ročník 2011 a uvedl, že mediálně je také známa kauza neposkytnutí informací týkajících se registračních značek pro automobily.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 28.5.2012 a v jejím doplnění ze dne 29.8.2012 uvedl, že ve vztahu k požadavkům žalobce týkajícím se poskytnutí informace o vzdělání dvou zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6, včetně označení škol a doby studia a poskytnutí informací o výši odměn, včetně data udělení odměny u uvedených osob za poslední tři roky je žaloba nedůvodná. V obou případech se jedná o osobní údaje dotčených zaměstnanců ve

smyslu zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 101/2000 Sb.), a to o takové osobní údaje, které výrazně zasahují do soukromé sféry konkrétního zaměstnance jako fyzické osoby. Dle názoru žalovaného nelze ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., ukládající povinnost k poskytnutí informací, vykládat izolovaně od ostatních zákonů, tvořících součást českého právního řádu, tj. mimo jiné i zákonem č. 101/2000 Sb., a především zákony ústavními. V daném případě jde o střet dvou ústavně zaručených práv, a to práva na informace, dle článku 17 Listiny základních práv a svobod a práva na ochranu soukromí, dle článku 10 Listiny. Listina přitom výslovně stanoví, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a že taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Jak v případě práva na informace, tak v případě práva na ochranu soukromí se jedná o práva upravená Listinou, nicméně v případě střetu těchto práv je třeba v konkrétním případě posuzovat, které z nich je z hlediska ochrany lidských práv a svobod významnější. Podstatná je v tomto ohledu i okolnost, že právo na ochranu soukromí je právem spadajícím do oddílu upravujícím základní lidská práva a svobody, kdežto právo na informace je zařazeno do tzv. politických práv, které tedy sama Listina staví systematicky až za základní práva a svobody. Povinnost povinných subjektů chránit soukromí subjektů a údajů vyplývá i ze samotného zákona č. 106/1999 Sb., konkrétně jeho § 8a. V daném případě dle názoru žalovaného zřejmě v minulosti došlo mezi zaměstnanci Úřadu městské části Praha 6 a žadatelem (žalobcem) ke sporu vyplývajícimu z úřední činnosti úřadu (nevyhovění požadavku žalobce v rámci činnosti úřadu). Tento spor zřejmě inicioval aktivitu žalobce směřující ke zjišťování osobních údajů dotčených zaměstnanců úřadu, včetně detailních životopisných údajů o vzdělání a platových příjmů dotčených zaměstnanců úřadu. Není vyloučeno, že uvedená data budou následně žalobcem využívána za účelem nátlaku na uvedené osoby. Lze se tedy domnívat, že v daném případě je právo na informace využíváno v rozporu s jeho účelem k nátlaku (buď i nepřímému), směřujícímu do osobní sféry zaměstnanců úřadu za účelem ovlivnit jejich postup v rámci činnosti úřadu. V tomto směru žalovaný odkázal na ustanovení § 4 odst. 4 Listiny, dle kterého při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smysl a že taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Co se týká informací o vzdělání, konkrétního zaměstnance, včetně informací typu konkrétní školy a doby studia, jedná se o detailní životopisné údaje, týkající se konkrétní osoby. Poskytnutím těchto informací žalobci k dalšímu využití by bylo zcela zásadním způsobem zasaženo do práva na ochranu soukromí dotčených zaměstnanců v rozporu se shora uvedeným ustanovením § 8a zákona č. 106/1999 Sb., v rozporu s ustanovením § 5 a 10 zákona č. 101/2000 Sb., a i ustanovením § 11 občanského zákoníku. Pokud se jedná o informace o výši odměn poskytnutých konkrétním zaměstnancům v konkrétním časovém období, včetně výše těchto odměn a data udělení, jedná se dle názoru žalovaného také o osobní údaje, jejichž poskytnutím by došlo k zásahu do práva na soukromí dotčených osob. Dle názoru žalovaného není žalovaný povinen poskytnout žalobci předmětnou informaci o výši odměny konkrétních zaměstnanců, ani podle ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. Na předmětnou věc uvedené ustanovení nedopadá. V daném případě dochází ke střetu dvou ústavně zaručených práv a to práva na informace a práva na ochranu soukromí. Tato skutečnost by měla být při výkladu uvedeného ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. zohledněna. Dle judikatury Ústavního soudu musí být v takových případech pečlivě váženy okolnosti každého jednotlivého případu tak, aby jednomu právu nebyla bezdůvodně dána přednost před právem druhým. Ústavní soud ve své judikatuře v tomto ohledu vytváří návod v podobě tzv. testu proporcionality, v rámci kterého jsou posuzována kritéria vhodnosti, potřebnosti a porovnání závažnosti obou, v kolizi stojících, základních práv (nálezy Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 4/94). Na základě uvedeného testu proporcionality je tedy, dle názoru žalovaného zřejmé, že v daném případě nemůže právo

žalobce na informace obstat v porovnání s právem dotčených osob na ochranu jejich soukromí. Dle názoru žalovaného se tedy ustanovení § 8b uvedeného zákona nevztahuje na žalobcem požadovanou informaci o výši odměn přiznaných v rámci pracovněprávního vztahu jednotlivým zaměstnancům územně samosprávného celku a v případě jejího poskytnutí bez souhlasu dotčených osob by pak naopak došlo k porušení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., § 5 a 10 zákona č. 101/2000 Sb., a článku 10 Listiny základních práv a svobod a § 11 občanského zákoníku. Ze všech uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného podal dne 18.7.2012 a 1.10.2012 repliku, v níž argumentoval shodně jako v podané žalobě. K argumentaci žalovaného týkající se poskytnutí informací o vzdělání dvou zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6, ve které je popisován střet práva na informace s právem na ochranu soukromí, žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2011, č.j. 5As 57/2010-79 a ze dne 11.11.2011, č.j. 4As 40/2010-60 a na rozsudky Městského soudu v Praze, ze dne 22.6.2012, č.j. 5A 274/2011-55 a ze dne 13.6.2012, č.j. 10A 289/2011, ze kterých vyplývá, že mají být informace o odměnách poskytnuty. Názor vyslovený žalovaným k této otázce ve vyjádření k žalobě proto považuje žalobce za zavádějící a nesprávný. Žalobce setrval na svém stanovisku, že v daném případě nepřevažuje ochrana osobnosti nad veřejným zájmem, neboť žalobce nepožadoval žádné citlivé osobní údaje, ale údaje takové, které je povinen dokládat a uvádět každý uchazeč o zaměstnání. K argumentaci žalovaného týkající se poskytnutí informací o výši odměn konkrétních zaměstnanců žalobce opětovně odkázal na shora uvedené rozsudky, dle kterých mají být informace o odměnách poskytnuty. Pokud se jedná o test proporcionality, ten dle názoru žalobce nemusel být vypracován, informace měly být poskytnuty i bez jeho provedení. Když už došlo k jeho provedení, byl proveden nesprávně. Zdůraznil, že v daném případě nelze docílit kontroly nad hospodařením a s veřejnými prostředky jinak, že zpracováním informací, o které žalobce žádal a které mu byly protizákonně upřeny. Za chybný považuje žalobce závěr žalovaného, že § 8b zákona č. 106/1999 Sb., se nevztahuje na informace o výši platu a odměn zaměstnanců územně samosprávného celku. V tomto směru odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 4As 40/2010-60 a 5As 57/2010-79, které se zabývaly otázkou oprávněnosti požadavku na sdělení informace o výši poskytnuté odměny, jestliže se jedná o finanční prostředky vyčleněné z veřejných prostředků.

Osoby zúčastněné na řízení navrhly zamítnutí žaloby.

Při jednání u Městského soudu v Praze dne 12.5.2016 oba účastníci setrvali na svých již dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vplynuly následující, pro rozhodnutí věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 6.12.2011 byla Úřadu Městské části Praha 6 doručena žádost žalobce o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce konkrétně požadoval:

- 1) Poskytnutí informace o vzdělání JUDr. S. J. a Ing. P. M., tzn. jakého vzdělání, na jaké škole a v jaké době dosáhli.
- 2) Jaká konkrétní opatření byla vůči JUDr. S. J. a Ing. P. M. učiněna za porušování zákonů a neúměrný výskyt chyb za poslední tři roky (tj. 12/2008 – 12/2011).
- 3) Jaká výše odměn a v jaké datum byla udělena JUDr. S. J. a Ing. P. M. za poslední tři roky (tj. 12/2008 – 12/2011).

Rozhodnutím Úřadu Městské části Praha 6 ze dne 8.12.2011, č.j. MCP6-114826/2011 byla žádost dle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. částečně odmítnuta. K bodu 1 žádosti o informace týkající se poskytnutí informací o vzdělání dvou zaměstnanců Úřadu Městské části Praha 6 správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. uvedl, že žádost žalobce nesplňuje podmínky uvedeného zákona, neboť směřuje do oblasti interních personálních předpisů a dat, týkajících se soukromí fyzické osoby a osobnostních práv. Požadovaná informace nemá přímý vztah k činnosti povinného subjektu a název školy a termín dosažení vzdělání je z hlediska účelu tohoto zákona irelevantní.

K bodu 3 žádosti týkající se poskytnutí informací o výši odměn dvou zaměstnanců Úřadu Městské části Praha 6 správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí odkázal na ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. a § 5 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb. a s přihlédnutím na metodické doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů dovodil, že v daném případě nepřevážil veřejný zájem na zveřejnění údajů nad právem na ochranu soukromí a osobních údajů, a proto nemohly být požadované informace bez souhlasu dotčených zaměstnanců vydány.

K bodu 2 žádosti týkající se poskytnutí informací, jaká konkrétní opatření byla vůči uvedeným osobám za porušování zákonů a neúměrný výskyt chyb za poslední tři roky učiněna, správní orgán I. stupně uvedl, že po dobu výkonu činnosti Ing. P. M. a JUDr. S. J. nebyly shledány pracovní nedostatky, které by vyžadovaly přijmout vůči těmto zaměstnancům konkrétní opatření. Pokud byly podány stížnost vůči činnosti odboru výstavby, bylo jejich vyřízení dozorováno oddělením kontroly Odboru kanceláře tajemníka. V případě, že byla shledána jako oprávněná, byla náprava provedena v rámci vedeného správního řízení, nebo v rámci odvolacího řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 17.1.2012, č.j. S-MHMP 11924/2012 PR/OKC/3/03/2012 tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolací orgán zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že v otázce dosažení vzdělání jmenovaných se plně ztotožňuje se stanoviskem povinného subjektu, kdy požadované informace jsou z hlediska účelu zákona č. 106/1999 Sb. irelevantní. Odvolací orgán dále uvedl, že v oblasti zveřejňování platu, resp. odměn u konkrétních zaměstnanců veřejné správy se střetávají dvě práva zakotvená v Listině základních práv a svobod, a to právo na informace (článek 17 Listiny) a práva na ochranu soukromí dotčených osob (článek 10 Listiny). Při aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím tedy nelze dle názoru odvolacího orgánu vykládat § 8b samostatně a zcela odděleně, a nevzít na vědomí i existenci a případný rozpor práva na informace s článkem 10 Listiny a na tento článek navazujících právních norem nižší právní síly. Po posouzení všech skutečností a provedeném testu proporcionality dospěl odvolací orgán k závěru, že § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na informace o výši odměn zaměstnanců územního samosprávného celku; pokud by tyto informace byly poskytnuty bez souhlasu dotčených osob, došlo by k porušení zákona o ochraně osobních údajů i zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť právo na ochranu soukromí má v tomto případě přednost před právem na informace.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny.

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Podle § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím se ustanovení odstavce 1 nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území.

Podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

Jádrem sporu je posouzení důvodnosti omezení práva žalobce na svobodný přístup k informacím, a tedy zákonnosti postupu žalovaného, který s odkazem na právo na soukromí odmítl část žádosti žalobce o informace (tzn. neposkytl žalobci informace podle bodu 1 a 3 žádosti).

Právo na informace je garantováno každému na základě čl. 17 Listiny základních práv a svobod; lze jej omezit pouze zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná mimo jiné pro ochranu práv a svobod druhých. Provádění tohoto základního práva zabezpečuje zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž je vystavěn na principu obecné povinnosti poskytovat veškeré informace týkající se působnosti povinných subjektů s taxativně vymezenými výlukami z této povinnosti. Jednu z těchto výluk představuje i ochrana soukromí osoby, již se poskytovaná informace týká. Čl. 10 Listiny základních práv a svobod zaručuje každému právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě. Osobní údaje, mezi něž patří i výše odměny svého zaměstnance a dosažené vzdělání, tak povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, tzn. zákonem o ochraně osobních údajů.

Střetem práva na informace dle čl. 17 a práva na soukromí dle čl. 10 Listiny základních práv a svobod a s tím související povinností poskytnout informace o výši platu zaměstnance placeného z veřejných prostředků se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, judikoval, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se v zásadě poskytují; jejich poskytnutí je možné odepřít jen výjimečně, a to pouze v případě, že se zaměstnanec na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a současně nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda

v souvislosti s odměňováním tohoto zaměstnance jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

Nejvyšší správní soud dále zopakoval, že zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (tzn. plat), vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím; informace o konkrétní odměně je tudíž povinný subjekt povinen poskytnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010-79).

S odkazem na svůj dřívější rozsudek ze dne 1. 6. 2010, čj. 5 As 64/2008-155, Nejvyšší správní soud doplnil, že aplikace § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím vylučuje provedení testu proporcionality, jelikož takový test byl v obecné rovině proveden již zákonodárcem s tím výsledkem, že zákonodárce upřednostnil právo na informace před právem na ochranu soukromí.

Otázkou poskytování informací o dosaženém vzdělání zaměstnanců veřejné správy se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.3.2015, čj. 8 A 12/2015-46, ve kterém uvedl, že informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy patří do rozsahu pojmu „veřejná a úřední činnost“ obsaženého v § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů. Zájem na poskytnutí uvedeného typu informací o zaměstnancích veřejné správy obecně převažuje nad zájmem na ochraně soukromím dotčených osob.

V nyní projednávané věci žádal žalobce (v bodě 1 a 3 své žádosti) informace o dosaženém vzdělání a o konkrétní výši odměn přiznaných zaměstnancům Úřadu městské části Praha 6. Jedná se tedy o odměny (plat) zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6 – územního samosprávného celku, který je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím; takovému zaměstnanci se za jeho práci vyplácí odměna z veřejných prostředků. Uvedené osoby nelze podřadit pod výjimku stanovenou zákonem dle § 8b odst. 2 a ani výjimku dle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62 a ze dne 1. 6. 2010, čj. 5 As 64/2008-155 dále dovodil, že odepřít poskytnutí informací by bylo možno pouze na základě principu zákazu zneužití práva, pokud by se ukázalo, že žádost o informace o odměně zaměstnance placeného z veřejných prostředků a o dosaženém vzdělání, jíž je jinak třeba bez dalšího vyhovět, má v konkrétním případě za cíl poškodit jej (šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči němu nenávist atp.). V této souvislosti soud podotýká, že možnost zneužití práva na informace naznačil žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě. S ohledem na to, že tato otázka nebyla v období před vydáním citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dostatečně judikatorně řešena, nemohl se jí dosud povinný subjekt ani žalovaný zabývat. Pokud tedy v tomto směru existuje nějaké podezření, je třeba se touto otázkou v dalším řízení zabývat.

Námitkou, že žalovaný opakovaně postupuje v rozporu se zákonem, se soud nezabýval, jelikož žalobcem namítané skutečnosti nesouvisí s předmětem tohoto soudního přezkumu. Žádnou relevanci ani důkazní hodnotu pro rozhodování v nyní projednávaném případě nemají ani odkazy žalobce na údajné mediální kauzy žalovaného, neboť se netýkají tohoto řízení.

Žalobce tedy se svou žalobou uspěl; soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Vzhledem k tomu, že důvod nezákonnosti se vztahuje i na rozhodnutí povinného subjektu, zrušil soud podle odstavce 3 i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a současně podle odstavce 4 téhož ustanovení vrátil věc žalovanému k dalšímu

řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce, jenž měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku z podané žaloby ve výši 3 000,- Kč a dále v nákladech právního zastoupení žalobce za dva úkony právní služby po 3 100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, účast na jednání před soudem) podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění rozhodném, a dva režijní paušály po 300,- Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Úhrnem tak žalobci náleží 9 800,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. května 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:“
Simona Štěpinová